Στο Όνομα του Ιού (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα 'The Justice Project' τον Ιούλη του 2021.

Περιεχόμενο

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥ…

July 28, 2021

Η αυταρχικού χαρακτήρα διαχείριση της πανδημίας μέσω κυβερνητικών διαταγμάτων, φαινομενικά ανεπηρέαστη από τις δυναμικές διαδηλώσεις του κινήματος Ως Δαμέ, παίρνει και στην Κύπρο την μορφή του υποχρεωτικού εμβολιασμού. Σε συνδυασμό με τα γελοία ‘κίνητρα’ για εμβολιασμό – μια σειρά από δωροδοκίες μέσω κλήρωσης που υποτιμούν την νοημοσύνη και ενδεχομένως αυξάνουν την καχυποψία του ανεμβολίαστου πληθυσμού – η πολιτική προώθησης του υποχρεωτικού εμβολιασμού από τους εργοδότες και τους υπαλλήλους τους στον κρατικό μηχανισμό (την κυβέρνηση δηλαδή) ουσιαστικά συμπυκνώνεται στα υποχρεωτικά rapid test κάθε 72 ώρες, των οποίων το οικονομικό βάρος θα σηκώνουμε πλέον άμεσα εμείς (ουδέποτε ήταν δωρεάν, τα δημόσια ταμεία τροφοδοτούνται από τις τσέπες μας). Την ίδια στιγμή, το παζλ αυταρχικότητας συμπληρώνεται με την άρνηση της Βουλής να σταματήσει την διακυβέρνηση εκ του διατάγματος, και τα δικαστήρια να κρίνουν σειρά διαταγμάτων ως νόμιμα.

Τα συχνά rapid test είναι πλέον υποχρεωτικά για την εξάσκηση του δικαιώματος της ελεύθερης μετακίνησης και της πρόσβασης σε υπηρεσίες, για την κοινωνικοποίηση, για την αγορά βασικών προϊόντων από τις υπεραγορές καθώς και για την εργασία, που με τη σειρά της είναι μια υποχρεωτική διαδικασία για την επιβίωση μας. Όταν σε αυτή τη διαδικασία φορτώνεται ένα σημαντικό οικονομικό βάρος (τα 100+ ευρώ σε rapid test το μήνα αποτελούν το 11.5%-23% του καθαρού εισοδήματος πολλών εργαζόμενων, ιδίως νεαρών) τότε ο εμβολιασμός γίνεται για πολλούς μονόδρομος. Ταυτόχρονα γίνεται ξεκάθαρος ο ταξικός χαρακτήρας της υποχρέωσης αυτής, αφού από τη μία στοχεύει σε αυτούς που χρειάζεται να δουλέψουν για να ζήσουν, που δεν μπορούν να προμηθεύονται ό,τι χρειάζονται με παραγγελίες, που δεν ζουν σε σπίτια-παλάτια για να μπορούν να μαζεύονται εκεί με τους φίλους και τις οικογένειες τους.

Ο εξαναγκασμός σε οποιαδήποτε ιατρική πράξη είναι μια ξεκάθαρη παραβίαση των αρχών που ευαγγελίζεται η αστική τάξη, των περιβόητων Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, καθώς και βασικών αρχών του Δικαίου στον καπιταλισμό (και η αξία των ιδεολογιών και των αρχών φαίνεται στα δύσκολα). Από μεριάς της Δεξιάς αυτό δεν μας εκπλήσσει καθόλου, καθώς τα ανθρώπινα δικαιώματα τα θυμάται μόνο όταν την συμφέρει και πάντα αλά καρτ. Από την άλλη όμως, ενώ μεγάλη μερίδα της εργατικής τάξης βιώνει άμεσες κυρώσεις στον χώρο εργασίας (που φτάνουν μέχρι και την απόλυση), σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, η ‘Αριστερά’ στην καλύτερη περίπτωση λάμπει δια της απουσίας της. Ίσως κάποιοι να χρειάζεται να ξεσκονίσουν τον Μάρξ, μπας και θυμηθούν πως η μισθωτή εργασία δεν είναι ούτε επιλογή ούτε δικαίωμα, αλλά καταναγκασμός – δουλεύουμε για να ζήσουμε.

Αυτοί που διατείνονται πως έχουν στον πυρήνα των πολιτικών τους αυτή τη διαπίστωση, επιλέγουν

να εθελοτυφλούν μπροστά στον καταναγκασμό του «εμβολιάσου ή πλήρωνε, και αν δεν έχεις λιώσε στην ανεργία». Ελάχιστες οι φωνές που υποστηρίζουν το αυτονόητο, πως η διάγνωση της οποιασδήποτε ασθένειας θα έπρεπε να καλύπτεται από το ΓΕΣΥ, στο οποίο συνεισφέρουμε όλοι οι εργαζόμενοι μήνας μπαίνει μήνας βγαίνει – φωτεινή εξαίρεση η συντεχνία Ισότητα, και η μαζική αγωγή της κατά των επί πληρωμή rapid test που ήδη μετρά χιλιάδες συμμετέχοντες.

Η 'Αριστερά,' εντός και εκτός Κύπρου, αδυνατεί φαίνεται να συλλάβει πως δεν είναι όλοι οι αρνητές του εμβολίου ακροδεξιοί συνωμοσιολόγοι. Είναι απολύτως λογικό ένα νεαρό άτομο, του οποίου τα αγαπημένα πρόσωπα που ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες έχουν εμβολιαστεί, να προτιμά να αναβάλει τον εμβολιασμό του είτε μέχρι να βγει ένα εμβόλιο που να καλύπτει και τις πρόσφατες μεταλλάξεις του ιού, είτε μέχρι να διασφαλιστεί πως το εμβόλιο δεν έχει σοβαρές μακροπρόθεσμες παρενέργειες. Η έλλειψη αναγνώρισης αυτού του γεγονότος από την 'Αριστερά', η συμπόρευση με τους εργοδότες, και η στήριξη των δεξιών πολιτικών σπρώχνει αυτή την μερίδα του πληθυσμού πιο κοντά στους σκοταδιστικούς κύκλους της ακροδεξιάς και της Εκκλησίας.

Και τι πειράζει ο υποχρεωτικός εμβολιασμός, η όποια αυταρχικότητα και ταξικότητα των μέτρων, και η παραβίαση ηθικών αρχών, αν είναι να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά ο κίνδυνος στη δημόσια υγεία και να ανακάμψει η οικονομία; Από την αρχή της πανδημίας και απολύτως εναρμονισμένα με την κυρίαρχη κουλτούρα της μαζικής κατανάλωσης, ο εμβολιασμός παρουσιάζεται ως μια ατομική, γρήγορη και ανέξοδη 'λύση' στο πρόβλημα.

Τα προβλήματα με αυτή την πεποίθηση πολλά. Για να ξεκινήσουμε από τα απλά, να αναφέρουμε αρχικά πως η ανάπτυξη και διανομή των εμβολίων μόνο ανέξοδη δεν είναι, αφού από την διαδικασία αυτή χρυσαφίζουν οι φαρμακευτικές βιομηχανίες σε βάρος των δημόσιων ταμείων, και η επίσπευση της διαδικασίας έγκρισης των εμβολίων δημιουργεί κενά στην γνώση για πιθανές πιο μακροχρόνιες παρενέργειες τους, την αντιμετώπιση των οποίων θα πρέπει να αναλάβουμε εμείς ιδίοις εξόδοις.

Το δεύτερο πρόβλημα με αυτή την πεποίθηση αφορά το στόχο της για γρήγορη ανάκαμψη της οικονομίας, μιας οικονομίας που βασίζεται στην κερδοσκοπική εκμετάλλευση μας από τους εργοδότες. Το να βαράμε το ένα εμβόλιο πίσω από το άλλο φαντάζει ο γρηγορότερος τρόπος για να παραμείνουμε παραγωγικοί για τις ανάγκες του κεφαλαίου, και αποσκοπεί στη θωράκιση της εργοδοτικής εκμετάλλευσης μας από μελλοντικές διακοπές. Αυτή είναι η λογική πίσω από την επίσπευση των τυπικών διαδικασιών έγκρισης των εμβολίων από τους σχετικούς ρυθμιστικούς οργανισμούς, με πρόσχημα το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, αλλά και από την προώθηση του υποχρεωτικού εμβολιασμού, άμεσα ή έμμεσα, από όλους τους φορείς έκφρασης των συμφερόντων της εργοδοτικής τάξης. Σε πολλές χώρες εντός και εκτός ΕΕ (και σύντομα κοντά μας;) ο εμβολιασμός είναι υποχρεωτικός για συγκεκριμένες κατηγορίες εργαζομένων, ενώ στην Κύπρο, κυβέρνηση, κρατικός μηχανισμός και επιχειρήσεις πιέζουν με φρενίτιδα τους εργαζόμενους να εμβολιαστούν, με ποικίλους τρόπους (βαπτισμένους κουτοπόνηρα ως αντί-κίνητρα) με ξεκάθαρα ταξικό αντεργατικό χαρακτήρα.

Το τρίτο πρόβλημα με αυτή την πεποίθηση είναι πως τα εμβόλια δεν αποτελούν αποτελεσματική μακροπρόθεσμη αντιμετώπιση στην πανδημία, ασχέτως με το πόσο αποτελεσματικά προστατεύουν βραχυπρόθεσμα από την ασθένεια και το πόσο ασφαλή είναι. Η επιστημονική κοινότητα τονίζει συνεχώς πως η μόνιμη ανοσία της αγέλης είναι ουτοπία για αυτόν το ιό, καθώς τα αντισώματα που αναπτύσσει ο οργανισμός (είτε μέσω εμβολίων είτε μέσω νόσησης) εξασθενούν με τον καιρό και ο ιός μεταλλάσσεται με ταχύ ρυθμό. Άρα τα εμβόλια δεν είναι αποστειρωτικού τύπου και δεν θα εξαλείψουν τον ιό και την ασθένεια του όπως έχει συμβεί με άλλα εμβόλια (τουλάχιστον για τα επόμενα πολλά χρόνια), αλλά είναι περισσότερο για ατομική προστασία απέναντι στη βαριά νόσηση. Οι κυβερνώντες, όμως, επιλέγουν να χώνουν κάτω από το χαλί το ζήτημα της σταδιακής εξασθένησης των εμβολίων, όπως και αυτό της αδυναμίας τους να αντιμετωπίσουν τις συνεχείς μεταλλάξεις του ιού. Αντί, δηλαδή, να δίνεται προτεραιότητα στο να εμβολιαστούν με τρίτη δόση οι

ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού, το βάρος πέφτει στο να καλυφθεί εμβολιαστικά όλος ο πληθυσμός με εμβόλια τα οποία δεν είναι τόσο αποτελεσματικά ενάντια στις ήδη κυρίαρχες μεταλλάξεις του ιού, και που σε κάθε περίπτωση η όποια προστασία προσφέρουν σε μερικούς μήνες θα έχει εξασθενήσει. Ταυτόχρονα, η κυρίαρχη ρητορική ενισχύει την λανθασμένη πεποίθηση στους εμβολιασμένους πως είναι εντελώς ασφαλείς από τον ιό ή/και πως δεν μπορούν να τον μεταδώσουν, πεποίθηση που οδηγεί τους εμβολισμένους στο να μην κάνουν συχνά test. Αυτό, σε συνδυασμό με την κατάργηση των 'δωρεάν' rapid test, θα ρίξει κατακόρυφα τον αριθμό των ημερήσιων test, δίνοντας έτσι ένα φαινομενικά αντιφατικό χαρακτήρα στη διαχείριση της πανδημίας, γεγονός που καλλιεργεί περαιτέρω την καχυποψία.

Το τέταρτο πρόβλημα με αυτή τη πεποίθηση έχει να κάνει με το ότι προωθεί τη λογική πως η πανδημία είναι πρόβλημα ατομικό, για το οποίο έχουμε ατομική ευθύνη, και για το οποίο πρέπει να εφαρμόσουμε την ατομική λύση του εμβολίου. Οι ίδιοι που εκμεταλλεύτηκαν την προηγούμενη οικονομική κρίση για να εξευτελίσουν και να αποψιλώσουν τη δημόσια υγεία, ρίχνουν στις πλάτες του κάθε ατόμου ξεχωριστά την ευθύνη για τη νόσηση του, για την ανεργία, για τα λουκέτα στις επιχειρήσεις, για την ίδια τη ζωή των αγαπημένων του προσώπων. Έτσι δημιουργείται ένα κλίμα μέσα στο οποίο οι 'απείθαρχοι' συνάδελφοι μας, ασχέτως αν η άρνηση τους να εμβολιαστούν πηγάζει από ανορθολογικές πεποιθήσεις ή από λογικά και ορθολογικά επιχειρήματα, δέχονται μια άγρια επίθεση τόσο στα δικαιώματα τους, όσο και στην δυνατότητα τους να επιβιώσουν, μία επίθεση που καλλιεργεί ταυτόχρονα τον κοινωνικό τους στιγματισμό και τη διαμάχη με τους συναδέλφους τους. Με αυτόν τον τρόπο, η εργοδοτική τάξη και το κράτος της πετυχαίνει με ένα σμπάρο δύο τρυγόνια: από τη μία, οι εργάτες φορτώνονται το κόστος αντιμετώπισης της κάθε κρίσης, και από την άλλη, αδυνατούν να οργανωθούν συλλογικά για να παλέψουν για κοινωνικά ωφέλιμες λύσεις.

Και αυτό μας φέρνει στο κυριότερο πρόβλημα με αυτήν την πεποίθηση, που δεν αφορά αυτά που περιλαμβάνει αλλά αυτά που αποκρύβει. Δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε με την *Συνέλευση ενάντια στη Βιοεξουσία* και την κλεισούρα στην Ελλάδα, που σε πρόσφατη σχετική ανακοίνωση της ανάμεσα σε άλλα αναφέρει: «Ο μαζικός εμβολιασμός για την COVID-19 διαφημίστηκε από την έναρξη της πανδημίας ως η μοναδική και οριστική λύση και απελευθέρωση από αυτήν, σε μια προσπάθεια να αποσιωπηθεί και να κατασιγαστεί οποιαδήποτε αμφισβήτηση γύρω από τη διαχείριση της πανδημίας. Πιο συγκεκριμένα, η υπερπροβολή της εμβολιαστικής "πανάκειας", στόχευσε στο να παραμεριστεί η συζήτηση τόσο για τις αιτίες της πανδημίας όσο και για την αύξηση των δαπανών για τη δημόσια περίθαλψη και γενικότερα των κοινωνικών αναπαραγωγικών δαπανών.»

Πράγματι, είναι γεγονός πως το τελευταίο διάστημα η συζήτηση για τις αιτίες της πανδημίας και για την κοινωνικά ωφέλιμη διαχείριση της, που είχε ξεκινήσει και συνεχίζεται μέσα από τις κινητοποιήσεις των υγειονομικών, έχει παραμεριστεί. Τέτοιες μέρες πέρσι κόμματα της αριστεράς και συντεχνίες πίεζαν (ομολογουμένως με το γάντι) την κυβέρνηση να δημιουργήσει τις κατάλληλες υποδομές για ομαλή διεξαγωγή της νέας σχολικής χρονιάς. Η 'αποτυχία' της κυβέρνησης στον τομέα της εκπαίδευσης (τα απανωτά lock-down σχολείων, τα χαμηλά αποτελέσματα στις εξετάσεις κτλ.) θα έπρεπε λογικά να οδηγήσει στην εντατικοποίηση των πιέσεων φέτος. Αντιθέτως, τώρα μονοπωλεί τη σχετική συζήτηση το θέμα του εμβολιασμού των ανηλίκων.

Μηδαμινές οι αναφορές στην απαραίτητη ενίσχυση και υποστήριξη του συστήματος υγείας (και σε επίπεδο πρωτοβάθμιας και στην δημιουργία και στελέχωση περισσότερων νοσοκομείων), της παιδείας (χτίσιμο περισσότερων σχολείων και αιθουσών, λιγότεροι μαθητές ανά τάξη κλπ.) και της εργασίας (μείωση των εργάσιμων ωρών χωρίς μείωση στις απολαβές)• μέτρα δηλαδή που δεν θα περιόριζαν απλά την εξάπλωση του ιού και θα μείωναν τις αρνητικές επιπτώσεις της πανδημίας, αλλά θα δομούσαν μια κοινωνία της επόμενης μέρας με αυξημένα ποσοστά απασχόλησης και εξοπλισμένη με σύγχρονες υποδομές.

Προφανώς, δεν περιμέναμε κάτι καλύτερο από τα αφεντικά μας· τίποτα δεν μας χαρίστηκε και κάθε εργασιακό και κοινωνικό δικαίωμα κατακτήθηκε με σκληρούς και αιματηρούς αγώνες. Αφού έχει γίνει ξεκάθαρο πως η διαχείριση της πανδημίας δεν είναι ούτε ουδέτερη ούτε έχει ως αυτοσκοπό την προστασία της υγείας μας, και πως τον λογαριασμό στο τέλος θα καλεστούμε να τον πληρώσουμε εμείς οι εργάτες, είναι καιρός να πιάσουμε ξανά το νήμα των αγώνων του χθες. Μάλιστα, αν είναι να αγωνιστούμε, ας μην αγωνιστούμε μόνο για τα αυτονόητα. Το δίλημμα αν και χιλιοειπωμένο παραμένει καίριο: συλλογικός ταξικός αγώνας για μια κοινωνία ανθρώπινη, ελεύθερη και δίκαιη, ή ηττοπάθεια, εξαθλίωση, αποξένωση και μιζέρια; Με δύο λέξεις, ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ.

Πρωτοβουλία Εμβολιασμένων Προλετάριων Ενάντια στον Υποχρεωτικό Εμβολιασμό

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Ηλεκτρονικά Άρθρα, covid-19, Δεκαετία 2020-2029, 2021, The Justice Project (Ιστοσελίδα), Απροσδιόριστη Τοποθεσία

From:
https://www.movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://www.movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:justice:onoma_iou

Last update: **2025/07/15 13:46**